

ΔΥΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Θαρρώ πως πράγματι ζούμε σε δύο παραλλήλους κόσμους, ο ένας ο αληθινός τουλάχιστον για μένα, και ο άλλος αυτός που μου παρουσιάζεται ωςάν αληθινός. Μήπως ζω στα παραμύθια που μου έλεγε ο παππούς όταν ήμου μικρός και εγώ κοιτούσα και άκουγα έκθαμβος από τις ωραίες του περιγραφές; Μπορεί. Είναι διάχυτο και σχεδόν ορμέφυτο να αμφισβητήσω αυτό που μέσα μου διατρανεί και διατυμπανίζει ως αλήθεια. Ο παππούς που πάντα του άρεζαν οι ιστορίες είτε από την ιστορία μας είτε από την μυθολογία μας, αργά το μεσημέρι μετά το φαγητό με κάθιζε στον μικρό αναπαυτικό καναπέ, με έπαιρνε στην αγκαλιά του και ξεκινούσε η αφήγηση...

Οι ιστορίες ήταν γεμάτες από μάχες, συγκρούσεις κάθε επιπέδου, έρωτες, περιπέτειες και τέλος όχι πάντα αίσιο. Εγώ άκουγα με προσοχή. Μεγαλώνοντας άρχισα από μόνος μου να διαβάζω άλλες ιστορίες, πιο μυθιστορηματικές. Η όψη του παππού, τώρα που είναι μακρυνά, στέκει λεβέντικη, καθάρια και κουνάει το κεφάλι ελαφρά με ένα ελαφρύ μηδίαμα. Μοιάζει ευχαριστημένος. Και γω το ίδιο. Μου έμαθε και με νουθετούσε με τρόπο κριτικής ματιάς χωρίς να ασπάζομαι κάτι όσο κι αν μου άρεσε το λάθος. Εγώ σαν νέος πάντα προσπαθούσα να ξεφύγω από την γραμμή αυτή και σε μερικές περιπτώσεις το έκανα. Μάλλον σωστά, δεν ξέρω. Θα δείξει.

Έξαφνα, όπως άρεζε να εκστομίζει πολύ συχνά ένας εκ των διδασκάλων μου, έρχομαι να αντιμετωπίσω όχι τον έναν κόσμο που γνωρίζω και αισθάνομαι ασφαλής και χαρούμενος, αλλά δύο. Ο άλλος είναι κάτι καινούριο και το φοβάμαι. Γιατί είμαι άνθρωπος. Ο παππούς μου, δεν μου μάθαινε μόνο την άπειρη και δυσκολονόητη ιστορία μας. Μου έλεγε πως να είμαι ευγενικός και υπομονετικός με τους ανθρώπους. Ότι πρέπει να βοηθάμε τους συνανθρώπους όταν ζητούν την βοήθειά μας, να μαζεύουμε τα σκουπίδια από το περιβάλλον, να αγαπούμε την οικογένειά μας και να προσπαθούμε πάντα για το καλύτερο. Όμως πάντα ρωτούσα: «ποιο είναι το καλύτερο παππού;» Ήταν η μόνη ερώτηση που αντί για λόγια, εισέπραττα χαμόγελο.

Ο παππούς δεν απάντησε ποτέ στην μάλλον μυστηριώδη μου ερώτηση. Τα χρόνια επέρασαν βρίσκοντας με να μεγαλώνω, να διαβάζω και να ψάχνω για το καλύτερο σε κάθε τομέα της ζωής. Πάντα είχα κατά νου το χαμόγελο του παππού όταν τον ρωτούσα για το καλύτερο. Είπα, θα την βρώ την απάντηση μονάχος μου. Γιατί έτσι έρχεται η γνώση νομίζω. Μονάχος σου όταν είσαι. Με τά χρόνια που περνούσαν ολοένα και οι αλήθειες πληθαίνουν. Μήν είμαι τρελός; μην είμαι αθώος; Μεγαλώνω και ακούω όλο και πιο πολλούς να μας υβρίζουνε. Γιατί παππού;

Μας λένε μικρούς και ψωριάρηδες. Μας έπεισαν σχεδόν ότι ζούμε σε μια Ψωροκόσταινα. Πάντα αναρωτιόμουν ποια είναι αυτή. Δεν την συνάντησα ποτέ μου. Παππού ποιά είναι αυτή; Μια μέρα, μετά το μεσημεριανό φαγητό, συνήθιζε να με παίρνει στην αγκαλιά του, να αρπάζει τυχαία ένα βιβλίο από την βιβλιοθήκη όπου ζέχνει η μυρωδιά του παλαικού χαρτιού. Θυμάμαι το εξώφυλλο του βιβλίου που μου έκανε την πιο μεγάλη εντύπωση από όλα που είχαμε διαβάσει ως τώρα. Ο τίτλος του ήταν “Ο Αλέξανδρος από την Πέλλα”. Στο εξώφυλλο, υπήρχε ένα ωραίο διακριτικό ανάγλυφο όπου παριστανόταν ο Αλέξανδρος όχι έφιππος, αλλά δίπλα στον Βουκεφάλα, να τον αγκαλιάζει και να τον χαιδεύει. Μου έμαθαν ότι είναι πρόγονός

μου, αλλά και όλων των Ελλήνων. Όμως, παππού, τώρα μας λένε ότι δεν είναι, είναι αλλοιών. Τι συμβαίνει παππού; πόσες ιστορίες υπάρχουν παππού;

Μεγάλωσα, λοιπόν, με μία ιστορία στο μυαλό μου, και σήμερα φτάνω να γνωρίζω τουλάχιστον δύο. Ποιά είναι η σωστή τελικά, παππού; η Μακεδονία μας τελικά είναι χώρα αλλοτινή και ξένη; εμείς ποιοι είμαστε; τι θέλουμε; Ξάφνου μας πετούν και ένα δημοσιογραφικό γλωσσάρι, που λες παππού, για να μας διδάσκουν τα ανείπωτα. Το γλωσσάρι που καθιστά τα παράνομα νόμιμα, το γλωσσάρι που τα επιδιωκόμενα τα κάνει αθέμιτα, το γλωσσάρι που φτιασιδώνει τον εχθρό και αποποιείται των νομίμων δικαιωμάτων μας. Μας λένε, ότι οι Έλληνες δεν είναι Έλληνες. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα ελληνικά είναι ξενικά και τα ξενικά δεν είναι ελληνικά. Γιατί παππού;

Προσπαθούν να μας πείσουν ότι όλα είναι για το καλό μας και για χάριν της ευημερίας των λαών. Πόσα ακόμα να αντέξουμε, παππού; Πόσα ξεδιάντροπα ακόμα χωρούν τα δάκρυστά μας; Μια κοπή σελίδες θαρρούν πως θα σβήσουν την άσβεστη και καυτερή ωσάν λάβα μανιασμένη λύσσα του οχτρού για λάφυρα και κλεψιά. Μα εμείς τι κάνουμε; Λυπάμαι, παππού, εγώ αρνούμαι να δεχτώ την αλήθεια αυτή. Μόνο αυτά που λέγαμε μαζί ακούω. Οι σειρήνες βαριοκοπούν και απειλούν να συντρίψουν όσους δεν υπακούν στο σαγηνευτικό κάλεσμά τους. Είναι γλυκιά η μουσική τους, παππού; γι αυτό μερικοί ακολουθούν; Εμένα μου φαίνεται αποκρουστική, ξεδιάντροπη, ψεύτικη, πλανεύτρα, μάγισσα, παμπόνηρη, πανούργα.

Δυο νέα πουλιά εγκλωβιστήκανε σε ξενικά κελιά, κατά λάθος μας λένε. Γίνονται τέτοια από παραφροσύνη, παππού; Βλέπω βλέμματα, ξαφνικά να με σκιάζουν και να μου λένε τι πρέπει να γενεί. Και θα γενεί, παππού.

Γιατί εγώ έμαθα τέτοιες μουσικές διπλοπρόσωπες να μην τις ακούω. Μα παππού, μήπως έχουν δίκιο οι άλλοι; Αναρωτιέμαι μέσα μου. Ακόμη, και πρόσωπα δικά μου διαλαλούν τα ίδια με τις σειρήνες. Λέω, μήπως λέω, λές να έχουν δίκιο; Και τελικά λέω όχι. Λέω όχι στις σειρήνες, όχι στα γλωσσάρια, όχι σε κάθε δίλημμα. Στέκω και θωρώ στα μάτια τον παππού, λέω το όχι μου και κείνος χαμογελά πάλι....